

G O D I Š N J I C E
AKADEMIJE
UMETNOSTI
Novi Sad

**PROSLAVA 40. GODIŠNJICE AKADEMIJE
UMETNOSTI U NOVOM SADU**

**SIMFONIJSKI ORKESTAR
AKADEMIJE UMETNOSTI**

VOJVOĐANSKI MEŠOVITI HOR I

MEŠOVITI HOR AKADEMIJE UMETNOSTI

Dirigent:
ANDREJ BURSAC

Mešoviti hor Akademije umetnosti pripremio:
BOŽIDAR CRNJANSKI

Utorak, 22. april 2014. godine u 20,00 sati
Novi Sad, Sinagoga

PROGRAM

S. I. Tanjejev (1856 - 1915): Kantata *Jovan Damaskin*, op. 1

- *Adagio ma non troppo*
- *Andante sostenuto*
- *Allegro*

Pauza (15 min)

P. I. Čajkovski (1840 - 1893): Simfonija br. 5 e-moll, op. 64

- *Andante - Allegro con anima*
- *Andante cantabile, con alcuna licenza*
- *Valse: Allegro moderato*
- *Andante maestoso - Allegro vivace*

Kantata *Jovan Damaskin*, nastala 1883/84, prvo je zapaženije delo ruskog kompozitora Sergeja Ivanoviča Tanjejeva (1856-1915). Inspirisana je poemom Alekseja Tolstoja koja u dvanaest poglavlja opeva život grčkog svetitelja iz osmog veka. Kantata sadrži tri stava. Prvi stav *Adagio ma non troppo* zasnovan je na melodiji liturgijskog napeva *Со святыми упокой* kao glavnoj temi opsežne fuge. Kraći, mirniji i introvertniji *Andante sostenuto* predstavlja lirsku epizodu sa neočekivanim dinamizacijom muzičkog toka u završnom odseku. Dramaturški važnu ulogu u fugi finalnog *Allegra* Tanjejev je, verovatno ponukao Tolstojevim stihovima "Onog dana kada truba bude najavila kraj sveta...", poverio upravo deonici trube.

Poznato je da je Tanjejev bio strog prema sebi i da je svoje kompozicije dugo držao zaključane u fioci. Uspeh kantate *Jovan Damaskin* kod publike i kritike ojačao je kompozitorovo samopouzdanje i razrešio njegovu polemiku sa Petrom Iljičom Čajkovskim. Slavni kompozitor je svom učeniku Tanjejevu zamerao što je previše zaokupljen problemima kontrapunkta, a ovaj je bivšem profesoru posle dobrog prijema kantate napisao da je dokazao "da kontrapunktski metod komponovanja ne čini obavezno muziku suvom i dosadnom". Prepiska koja je usledila otkriva da je Čajkovski odbacio svoje ranije zamerke i iskreno podelio radost sa Tanjejevim.

Četiri godine nakon što je Tanjejev završio kantatu *Jovan Damaskin*, Čajkovski je komponovao svoju ***Petu simfoniju*, op. 64**. Dok je nesigurnost njegovog

učenika u pogledu kvaliteta dela nestala sa prvim izvođenjem, o *Petoj simfoniji* Čajkovski piše Nadeždi fon Mek sledeće: “Nakon što sam moju simfoniju dva puta izveo u Sankt Petersburgu i jednom u Pragu, shvatio sam da je ona promašaj. Ima nešto odbojno u njoj, neka preekspozirana boja, neka neiskrena invencija koju publika instinktivno prepoznaje”. Uprkos nepovoljnoj oceni Čajkovskog i rezervama kritike, simfonija je vremenom postala veoma popularna. Danas o njoj govorimo kao o remek-delu stvaralačke radionice Čajkovskog – kompozitora koji je često bio inspirisan temom sudbine. U *Petoj simfoniji* Čajkovski kao da je želeo da porekne tragičnu pretpostavku fatuma preobražavajući karakter glavne teme od posmrtnog marša u prvom stavu, do trijumfalnog marša u četvrtom. Optimistički tok *Pete simfonije* morao je delovati usiljeno i neiskreno kompozitoru kome je tragična rastrzanost između njegovih životnih nagona i društvenih normi izgledala kao surova igra sudbine. Ono što mu je bilo dosuđeno u životu Čajkovski je pokušao da negira muzičkim sredstvima, naposljetku se sa sudbinom ipak pomirivši u svojoj *Šestoju simfoniji*.

Nemanja Sovtić, asistent
Katedra za muzikologiju i etnomuzikologiju

Umetnički razvoj **Andreja Bursaća** vodio je preko klavirskog odseka, koji je na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, u klasi prof. Jokut Mihajlović, upisao sa tek navršenih 16 godina. Po uspešnom završetku studija klavira produžava s akademskim usavršavanjem i upisuje studije dirigovanja na Fakultetu muzičke umetnosti u Beogradu u klasi prof. Stanka Šepića. Istovremeno počinje da vodi čuveni zrenjaninski hor „Josif Marinković“ sa kojim ostvaruje izuzetne uspehe na svim važnijim scenama u zemlji (KNU Beograd, Mokranjčevi dani u Negotinu, itd.), ali i sa velikim uspehom gostuje na međunarodnim festivalima (Nemačka, Italija, Španija i druge zemlje). Po okončanju osnovnih studija dirigovanja upisuje i sa uspehom završava magistarske studije dirigovanja u klasi prof. Mladena Jagušta na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. U tom periodu ostvaruje koncerte sa horom i orkestrom Akademije umetnosti, dok sa horom RTS-a snima odabrana dela M. Milojevića i J. Slavenkog. Bursaćeva umetnička aktivnost zatim se proširuje kroz saradnju sa najznačajnijim ansamblima i institucijama u zemlji: Operom SNP, Simfonijskim orkestrom RTS, Simfonijskim orkestrom AUNS i drugim. Krajem 2006. godine osniva *Vojvođanski mešoviti hor* sa kojim je ostvario do sada značajan broj vrlo uspešnih nastupa, izvođeci Mokranjčeve *Rukoveti*, Betovenovu *Misu u C – duru* op. 86, horska dela vojvođanskih autora i još mnoga druga. Skupština grada Novog Sada ga je izabrala za člana Gradskog veća za kulturu u periodu od 2008. do 2012. godine. Zaposlen je na Akademiji umetnosti u Novom Sadu kao vanredni profesor.

Projekat su podržali:

Pokrajinski sekretarijat za kulturu i javno informisanje AP Vojvodine
Pokrajinski sekretarijat za nauku i tehnološki razvoj AP Vojvodine

Prijatelji koncerta:

InMuSWB
Tempus projekat
i
Alumni udruženje
Akademije umetnosti u Novom Sadu

